

Когато Господъ на земята
Посълъ цвѣтята, древесата,
Създалъ свѣтлѣйшата жена, —

Обърнжлъ се къмъ Злостний Гений
И му отправилъ тѣзъ рѣчъ:
„— За тебе нема мѣсто тука!
Върви! Самооноищожи се!
Отъ живий свѣтъ се отлучи!“

Тогасъ, засмѣнъ, Духътъ на Злото
Прострѣлъ къмъ Ева двѣ рѣчъ,
И рѣкълъ: — „Мамишъ се, о Творче!
Ти ново царство днесъ ми давашъ,
И то е женското сърце!“

V.

Като прочетохъ съчиненията на
Шопенхауера

*Une paisible indifférence
est la plus sage des vertus!.*

Чловѣшкий битъ — въ безкрайността — невидима е точка;
Въ житейскитъ бури, душата чловѣшка
Е дѣтска въртешка;
Чловѣшкото тѣло е восъчна топка;

*

Чловѣшкото съзнание на слабостъта е чувство;
Двянѣто чловѣшко е съновидѣне пусто;
Чловѣшката слава е мрачностъ глубока,
Игра на случай слѣпъ, игра на сганъ безока;

*

Чловѣшкото щастѣе минутенъ е блѣсъкъ
На дребна свѣтулка;
И всичкий чловѣшки шумъ — въ пустинята е крясъкъ, —

*

И всичкий чловѣшки умъ — е черъ димъ по въздуха . . .
Тогасъ спасенѣто кждѣ е? . . .
Въ безстрастие пълно чловѣкъ да живѣе ! . .